

ἀδραχτυλλήθρα ἡ, ἀμάρτ. ἀγδαρτουλλήθρα Χίος
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδραχτύλλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
θρα.

Τὸ φυτὸν ἀδραχτύλλι, ὁ ἰδ. [**]

ἀδραχτύλλι τό, ἀμάρτ. ἀτράχτυλλι ΘΧελδραίχ
ἀραξύλλι Θεσσ. — ΘΧελδραίχ 53 ΠΓεννάδ. 466 ἀτρά-
ξύλλο ΠΓεννάδ. 159 ἄραχτύλλι Πελοπ. (Κυνουρ.)
ἀραξούλλι Πελοπ. (Ἀρκαδ. Τριφυλ.) ἄραξούλλι Πε-
λοπ. (Ἀρκαδ. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀτραχτύλλιον.

Διάφορα φυλλάκανθα φυτὰ τῆς δημώδους οἰκογε-
νίας τῶν ἀγκαθίων, τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compo-
sae) ἐδώδιμα 1) Ἡ τῶν ἀρχαίων ἀτραχτυλῖς, ἀτρα-
χτυλῖς ἢ μαλλωτὴ (carthamus lanatus) τοῦ γένους τῆς
ἀτραχτυλίδος (carthamus). Συνών. ἀδράχτι τῆς γυ-
ναίκα (ἰδ. ἀδράχτι 11), ἀδραχτίδα 2. 2) Ἡ
ἀτραχτυλῖς ἢ λευκόκαυλος (carthamus leucocaulus)
Συνών. ἀδραχτίδα 1, ἀδραχτυλίδα, ἀκάτθιν τοῦ
Χριστοῦ (ἰδ. ἀγκάθι 15). Ἀμφοτέρων τῶν ἀνωτέρω
εἰδῶν τὸ στέλεχος χρήσιμον εἰς κατασκευὴν ἀτράκτων
πάλαι καὶ νῦν. 3) Τὰ ὅμοια φυτὰ ἀγριἀγκαθο, ἀγριομαστιχῆς, ἃ ἰδ., καὶ καρλίνα ἢ κορυμβοθής
(carlina corymbosa). [**]

ἀδραχτύλλικας ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδραχτύλλι.

Τὸ φυτὸν ἀδραχτύλλι, ὁ ἰδ. [**]

ἀδραχτυλλίνακας ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδραχτυλλῖνος.

Τὸ φυτὸν ἀδραχτύλλι, ὁ ἰδ. [**]

ἀδραχτύλλινας ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδραχτυλλῖνος.

Τὸ φυτὸν ἀδραχτυλλῖνι, ὁ ἰδ.

ἀδραχτυλλῖνι τό, ἀδααχλίη Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδραχτυλλῖνος.

Ἀδραχτίτης, ὁ ἰδ. [**]

ἀδραχτυλλῖνος ὁ, Κρήτ. Θεσσ. (Καρδίτσ. Λάρις.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδραχτύλλι καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ῖνος.

Τὸ φυτὸν ἀδραχτύλλι, ὁ ἰδ. [**]

ἀδραχτυλλινοχέρι τό, ἀμάρτ. ἀδραχτινοχέρι Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀδραχτυλλῖνι καὶ χέρι.

Τὸ φυτὸν ἀδραχτύλλι, ὁ ἰδ. [**]

ἀδραχτυλλώνι τό, ἀμάρτ. ἀδραχτελλώνι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδραχτύλλι καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ώνι.

Πιθανῶς τὸ φυτὸν κνίκρος ἢ ἱεράκανθα (cnicus bene-
dictus) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae). [**]

ἀδραχτώνω Πελοπ. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδράχτι.

Ἀδραχτιάζω, ὁ ἰδ.

ἀδρεπάνιστος ἐπίθ. Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Θράκ.
(Σαρεκκλ.) ἀδριπάν'στους Ἡπ. (Χουλιαρ.) ἀδριπάν'στους
Ἡπ. (Χουλιαρ.) ἀδριπάν'γους Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. δρεπανιστός <δρε-
πανίζω.

Ὁ μὴ θερισθεὶς διὰ δρεπάνου, ἀθέριστος ἐνθ' ἄν.:
Χωράφι ἀδρεπάνιστο Φιλιπούπ. Συνών. ἀδρέπανος 1,
ἀθέριστος.

ἀδρέπανος ἐπίθ. Ἡπ. Πελοπ. (Δημητσάν. Λακων.)
ἀδρέπανος Ἡπ. (Χουλιαρ.) ἀδρέπανος Ἡπ. (Χουλιαρ.)
ἀδράπανος Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπ. (Λακων.) ἀτράπανος
Πελοπ. (Λακων.) ἄερεπανος Ἡπ. ἄερεπανος Ἡπ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀδρέπανος.

1) Ὁ μὴ θερισθεὶς διὰ δρεπάνου, ἀθέριστος Ἡπ.
(Χουλιαρ.) Πελοπ. (Λακων.): Ἀδράπανο χωράφι Λακων.
Μοῦ 'μ'νι ἀδρέπανο τὸν χωράφ' ἀπ' τὴ βρουχὴ Χουλιαρ.
Συνών. ἀδρεπάνιστος. 2) Ὁ στερούμενος δρεπάνου,
ὁ ἄνευ δρεπάνου Πελοπ. (Λακων.): Ἡρθε 'ς τὸ χωράφι
ἀδράπανος. β) Ὁ στερούμενος τῶν πάντων, ἐνδεὴς
(στερούμενος δηλ. καὶ αὐτοῦ τοῦ δρεπάνου τοῦ συνηθε-
στέρου τῶν γεωργικῶν ἐργαλείων) συνήθως ἐν συνεκφ.
μετὰ τῶν ἐπιθ. νηστικός καὶ ξερός Ζάκ. Ἡπ. Κεφαλλ.
Πελοπ. (Δημητσάν.): Εἶχε ἓνα σωρὸ βιός, μὰ τοῦ κήκε τὸ
σπίτι καὶ σοῦ 'μεινε ξερός κι ἀδράπανος Ζάκ. Κεφαλλ. Ἀπόμεινε
ξηρός κι ἄερεπανος Ἡπ. || Φρ. Νηστικός καὶ ἄερεπανος Ἡπ.
Κατ' ἐπέκτ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων: Φρ. Τρώει ψωμί ξηρό
κι ἀδρέπανο (κατάξηρον, ἄνευ οὐδενὸς προσφαγείου)
Κεφαλλ. γ) Ἀπρακτος Κεφαλλ.: Δὲν ἔκαμε προκοπὴ
καὶ γύρισε ξερός κι ἀδράπανος.

***ἀδρεραίνω**, ἀδρεραίνου Τσακων. ἀτδεραιίνου
Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀδρερός.

Μετβ. μεγαλώνω, μεγεθύνω τι. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι με-
γάλος, μεγεθύνομαι.

ἀδρεύω Πόντ. (Τραπ.) Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδρός.

1) Γίνομαι σκληρὸς Σκόπ.: Ἀδρεύανι τὰ χέρια μ' ἀπ'
τὴ δ'λειὰ Σκόπ. 2) Γίνομαι δριμύς, πικρὸς, ταγγίζω,
ἐπὶ βουτύρου, ἐλαίου κττ. Πόντ. (Τραπ.)

Πβ. ἀδρίζω, ἀδρεύω.

ἀδρίζω Πόντ. (Χαλδ.) ἀδρίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδρός. Πβ. μεταγν. ἀδρῶ.

1) Γίνομαι σκληρὸς, σκληρύνομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.):
Σὰ γρινόκουκα 'σαι, καμένη' ἐκεῖνα ὅσο δὰ μαρεύνει κἀνείς
ἀδρίζουνε καὶ σένα ὅσο σὲ καλοπιάνει, τόσο λωλαίνεσαι. 2)

Γίνομαι δριμύς, ταγγίζω Πόντ. (Χαλδ.)

Πβ. ἀδρεύω, ἀδρεύω.

ἀδρόβακλος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδρός καὶ τοῦ οὐσ. βάλια.

Ὁ ἔχων μεγάλην καὶ παχεῖαν οὐράν, ἐπὶ προβάτου.

***ἀδροβεργίδα** ἡ, ἀδρουβιργίδα Σάμ.

Ἐκ α' συνθετ. ἀγνώστου καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βεργίδα.

Παγίς, διὰ τῆς ὁποίας συλλαμβάνονται πτηνά. Συνί-
σταται δὲ ἡ παγίς αὕτη ἐκ βέργας, τῆς ὁποίας τὸ μὲν ἐν

ἄκρον στηρίζεται στερεῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ δὲ ἄλλο ἄκρον κάμπτεται, λυγίζεται πρὸς τὰ κάτω, ἔχει δὲ προσδεδεμένον λεπτὸν σχοινίον ἐσκευασμένον εἰς βρόχον, ὅστις συλλαμβάνει ἐκ τοῦ λαιμοῦ τὰ πτηνά. Συνών. βρόχι.

άδροβύζα ἐπίθ. θηλ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. βυζί.

Ἡ ἔχουσα θηλὰς ἀδράς, μεγάλας. Πβ. ἀδρόρρωγος.

άδροβωλίζω Καππ. (Συνασσ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄδρόβωλο.

Χωρίζω διὰ κοσκίνου τοὺς ἀδρούς βώλους ὁσπρίων ἢ σιτηρῶν.

άδρόβωλο τό, Κρήτ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄδρόβωλος.

Συνήθως πληθ., τὰ μετὰ τὸ κοσκίνισμα ὑπολείμματα ἀδρῶν βώλων.

άδρόγαλη ἐπίθ. θηλ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. γάλα.

Ἡ αἰξὴ ἢ προβατίνα, τῆς ὁποίας αἱ θηλαὶ τῶν μαστῶν ἐκ φύσεως ἔχουν μεγάλας ὁπὰς, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκρέει κατὰ σταγόνας τὸ γάλα χωρὶς νὰ τὸ ἀμέλξη τις.

άδροκαμωμένος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ καμωμένος μετοχ. τοῦ ρ. κάνω.

Ὁ ἔχων ἀδρὰ χαρακτηριστικά. Συνών. ἀδροκάμωτος, ἀντίθ. ψιντροκαμωμένος, ψιντροκάμωτος.

άδροκάμωτος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. καμωτός.

Ἀδροκαμωμένος, ὁ ἰδ.: Ἀδροκάμωτον μωρόν.

άδροκούκι ἐπίθ. οὐδ. ἀμάρτ. ἀδροκούτιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. κουκί.

Τὸ ἔχον ἀδρούς κόκκους, ἐπὶ δημητριακῶν καὶ δὴ σίτου: Σιτάριν ἀδροκούτιν.

άδροκουλ-λουπιὰ ἢ, Κύπρ. ἀγροκουλ-λουπιὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. κουλ-λουπιὰ. Ὁ τύπ. ἀγροκουλ-λουπιὰ τροπῇ τοῦ δρ εἰς γρ συνήθει ἐν Κύπρ.

Ἀδρὰ σταγῶν βροχῆς: Ἐπ-πεσεν μὲν ἀδροκουλ-λουπιὰ πού τὸν οὐρανόν.

άδρολύκωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδρελύκωτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δρολυκωτός < δρο-λυκώνω.

Ὁ μὴ καταποθείς, ὁ μὴ καταβροχθισθείς: Τρεῖς ὥρες εἶναι ποῦ τὸ πίνει κ' εἰν' ἀδρελύκωτ' ἀκόμα τὸ μισό.

άδρομα ἐπίρρ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρομος.

Χωρὶς νὰ ἔχη τὸν τόπον του, τὸν δρόμον του, ἀτόπως, ἀπρεπῶς: Ἀδρομα τό'καμες αὐτό. Συνών. ἄτοπα.

άδρομάλλης ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Οὐδ. ἀδρομάλλικο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. μάλλι.

Ὁ ἔχων τρίχωμα ἀδρόν, συνήθως ἐπὶ ζώων ἐνθ' ἄν.: Ἀδρομάλλικο ἀρνὶ - πρόβατο Κρήτ. Πβ. ἀδρότριχος.

άδρόμηλο τό, Νάξ. ἄρόμηλο Κρήτ.

Ἴσως ἐκ τοῦ ὕδρο- θέμ. τοῦ οὐσ. ὕδωρ καὶ τοῦ οὐσ. μῆλο. Πβ. ἀδρανεμί.

1) Ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου ροδακινέας τῆς λειοκάρπου (persica laevis) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae) Νάξ. 2) Πουρνέλλα μεγάλου μεγέθους, καρπὸς ποικιλίας τῆς πουρνελλεῖδος τοῦ γένους τῆς προύμνης (prunus) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae) Κρήτ. [**]

άδρομος ἐπίθ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. δρόμος.

Ὁ μὴ ἔχων τὸν τόπον του, τὸν δρόμον του, ἀπρεπῆς: Ἀδρομα φερσίματα. Συνών. ἄτοπος.

άδρομούτσουνος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. μουτσούνα.

Ὁ ἔχων ἀδρόν, χονδρὸν πρόσωπον: Ἀε τὸν ἀδρομούτσουνον, μαγέραν ποῦ κρατεῖ! (ἰδὲ τὸν ἀδρομούτσουνον, ὑπερηφάνειαν ποῦ δεικνύει!)

άδροπετσιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρόπετσος.

Καθίσταμαι τραχὺς κατὰ τὴν ἐπίδερμίδα: Ἀδροπετσιάζανε τὰ μοῦτρα μου - τὰ χέρια μου. Ἀδραπέτσιασεν ἡ κακομοῖρα ἀπὸ τῆ γακοπάθης.

άδρόπετσος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. πετσί.

Ὁ ἔχων τραχεῖαν ἐπίδερμίδα.

άδροπολογοῦμαι ἀμάρτ. ἀδροπολοοῦμαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀδρὰ καὶ τοῦ ρ. ἀπολογοῦμαι.

Ἀπαντῶ μεγαλοφώνως, προκλητικῶς, ὀργίλως: Ἐγὼ συντηχάν-νω σου χαμηλὰ χαμηλὰ, ἐσοῦ εἶντα ἀδροπολοέσαι, γυρεύεις καφκᾶν; (καβγᾶν). Πβ. ἀδρὸσυντυχαίνω.

άδρόρρωγος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδρόρρωβος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρὸς καὶ τοῦ οὐσ. ρῶγα.

1) Ὁ ἔχων ἀδράς ρᾶγας, ἰδίᾳ ἐπὶ σταφυλῶν: Σταφύλιν ἀδρόρρωβον. Ἀντίθ. ψιντερόρρωγος. 2) Ὁ ἔχων μεγάλας θηλὰς τῶν μαστῶν, ἐπὶ αἰγὸς ἢ προβατίνας. Πβ. ἄδροβύζα.

άδρὸς ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Καππ. (Συνασσ. Σίλατ. Φάρασ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ.) ἀρδός Καππ. (Σίλατ.) ἀγρός Κύπρ. ἀδρὲ Τσακων. ἀτδὲ Τσακων. ἀτδερ Τσακων. ἀδρὲς Δ.Κρήτ. ἀδρὺς σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. κ. ἄ.) ἀδρὺς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄδρὸς. Τὸ ἄδρὺς καὶ μεσν. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,13.

1) Πυκνός, ἐπὶ χόρτου Ἀντικύθ. Δ.Κρήτ. 2) Μέγας Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Καππ. (Συνασσ. Φάρασ.) Στερελλ. (Λαμ.) Τσακων. κ. ἄ.: Ταύρισαν τ' ἀδρὰ τὰ μαχαίρε (ἐτραύν-

